

Sygn. akt IV Ua 3/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Górczyńska-Bebłot
Sędziowie:	SSO Rafał Łatanik (sprawozdawca) SSO Monika Wąsowicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Jastrzębska-Ciura

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2016 roku w Częstochowie

sprawy z odwołania P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziału w W.

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.

z dnia 19 listopada 2015 roku, sygnatura akt VII U (...)

zmienia zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 19 listopada 2015 roku, sygnatura akt VII U (...)i oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.05.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. przyznał P. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 24.07.2013r. do 21.01.2014r. przyjmując do podstawy wymiaru kwotę 2545,56 zł. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że podstawa wymiaru powinna być ustalona w oparciu o wynagrodzenie zasadnicze z miesięcy: 04-05.2012r.- 1500,00 złotych, 06- 12.2012r.- 3000,00 złotych, 01- 03.2013r.- 3800,00 złotych.

Odwołanie od w/w decyzji wniósł P. G. wnosząc o zmianę decyzji i ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego na kwotę 2933,86 zł netto. W uzasadnieniu wskazał, że ZUS błędnie zastosował art.43 ustawy zasiłkowej. Zdaniem ubezpieczonego, należało ponownie wyliczyć podstawę wymiaru zasiłku z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ w okresie 11-12.04.2013r. otrzymał wynagrodzenie, a nie zasiłek. W ocenie ubezpieczonego, podstawa wymiaru zasiłku powinna zostać ustalona na podstawie wynagrodzenia wypłaconego w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc

powstania niezdolności do pracy, to jest za okres od lipca 2012r. do czerwca 2013r. Podstawa powinna wynosić 2933,86 zł.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Na podstawie akt rentowych Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. G. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u W. B. - (...) w W.. W dniach 11- 12.04.2013r. ubezpieczony był niezdolny do pracy i pracodawca wypłacił mu z tego tytułu świadczenie za czasową niezdolność do pracy tzw. wynagrodzenie chorobowe.

W dniu 22.07.2013r. uległ wypadkowi przy pracy. Z tytułu wypadku przy pracy ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od 24.07.2013r. do 21.01.2014r.

Wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego w okresie 12 miesięcy poprzedzających lipiec 2013r. wynosiło: maj 2012r.- 1500,00 złotych, czerwiec- lipiec 2012r.- 3000,00 złotych, sierpień 2012r.- 1600,00 złotych (z uwagi na urlop tacierzyński), wrzesień- grudzień 2012r.- 3000,00 złotych, styczeń- czerwiec 2013r.- 3800,00 złotych.

Podstawa wymiaru zasiłku chorobowego za okres 24.07.2013r.- 21.01.2014r. wynosi 2933,86 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Przedmiotem sporu było ustalenie okresu, z jakiego należy ustalić podstawę wymiaru zasiłku chorobowego. ZUS nie kwestionował wysokości podstawy wyliczonej przez odwołującego, kwestionując wyłącznie zasadę.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (zwanej ustawą wypadkową) ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową przysługuje zasiłek chorobowy. Zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru (art. 9 ust.1 ustawy wypadkowej). W art.58 ustawy wypadkowej wskazano, że w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków z ubezpieczenia społecznego reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w art.31 i następnych.

Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy- art.36 ust.1 ustawy.

W art.43 ustawy wskazano, że podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe. Przepis ten odnosi się do sytuacji, gdy nie było przerwy lub była krótsza niż 3 miesiące pomiędzy okresami zasiłku chorobowego, okresem zasiłku chorobowego a świadczenia rehabilitacyjnego (zasiłki tego samego rodzaju), jak i okresem zasiłku chorobowego a zasiłku macierzyńskiego (zasiłki innego rodzaju).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że ubezpieczony nie pobierał żadnego z w/w świadczeń w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc powstania niezdolności do pracy w wyniku wypadku przy pracy to jest w okresie od maja 2012r. do czerwca 2013r.

W dniach 11-12.04.2012r. był niezdolny do pracy, ale za ten czas zgodnie z art.92 §1 kp pracodawca wypłacił wynagrodzenie chorobowe.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał, że nie zostały spełnione przesłanki z art.43 ustawy. Poza sporem było, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego ustalona na nowo wynosiłaby 2933,86 zł. i Sąd na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając prawo do zasiłku chorobowego za okres 24.07.2012r.- 21.01.2014r. przyjmując do podstawy wymiaru kwotę 2.933,86 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w całości Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ustalenie na nowo podstawy wymiaru zasiłku chorobowego P. G. za okres od 24 lipca 2013 r. do 21 stycznia 2014 r. podczas, gdy od 12 kwietnia 2013 r. do 24 kwietnia 2013 r. zaistniała przerwa krótsza niż trzy miesiące kalendarzowe, a pomiędzy zasiłkami za okres 24 kwietnia – 31 lipca 2013 r. oraz od 24 lipca 2013r. nie było przerwy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Apelację należało uwzględnić, aczkolwiek z innych względów niż te, które zostały podniesione przez skarżącego. Nie można bowiem nie zauważyć, że wskazane wyżej zarzuty organu rentowego są nielogiczne i nie znajdują oparcia w ustalonym bezspornie stanie faktycznym. W szczególności brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego, który świadczyłby o tym, że odwołujący pomiędzy okresem niezdolności do pracy od 11 do 12 kwietnia 2013 r., a okresem od 24 lipca 2013 r. do 21 stycznia 2014r. miał jeszcze inne okresy niezdolności do pracy. Podobnie, błędy zawarte były w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, które organ rentowy sprostował.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jednakże w sprawie dokonał odmiennej oceny prawnej.

Stwierdzić należy, że okres pobierania przez ubezpieczonego wynagrodzenia chorobowego w dniach 11 i 12 kwietnia 2013r. powinien zostać wliczony do okresu pobierania zasiłku chorobowego, o którym mowa w art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r. I UK 372/04 OSNP 2005, Nr 21, poz. 343). Uwzględniając, że kolejny okres niezdolności do pracy za który ubezpieczony nabył prawo do zasiłku chorobowego rozpoczął się 24 lipca 2013 r., to pomiędzy okresami pobierania zasiłków chorobowych przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe. Długość przerwy w rozpatrywanym przypadku liczy się bowiem w miesiącach kalendarzowych, przez co należy rozumieć pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące 3/12 części roku kalendarzowego (por. w/w wyrok Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2005). Oznacza to, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego należnego ubezpieczonemu nie podlegała ustaleniu na nowo.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc.